

'Het was echt, ik deed dit om de juiste redenen'

Voor het eerst stond Delphine van Saksen-Coburg de pers te woord, met de achternaam én de titel die haar toebehoort: prinses van België. Een geste van haar nieuwe familieleden verwacht ze echter niet, noch politieke erkenning. 'Mijn leven gaat gewoon verder.'

Een koninklijke entree was er voor Delphine van Saksen-Coburg alvast niet voorzien, in het nogal donkere auditorium van de Universiteit Libre de Bruxelles. Terwijl haar advocaat de persconferentie nogal pompeus inleidde was er wél al het prinselijke knikje richting de camera's: ergens tussen glimlach en grimas. En zoals dat gaat bij royalty, was de boodschap afgemeten: groot nieuws kwam Delphine van Saksen-Coburg niet vertellen, wel een hoofdstuk afsluiten.

Zeven jaar geleden was het Delphine Boël die aan een lange gerechtelijke calvarietocht begon, eind vorige week besliste het Brusselse hof van beroep dat ze die eindigt als Delphine van Saksen-Coburg, dochter van Albert II, prinses van België en koninklijke hoogheid. Ook haar kinderen Josephine en Oscar O'Hare dragen nu de prinselijke titel.

Het gevoel dat overheerst? "Toen het recht me gelijk gaf, was dat een opluchting", zegt de prinses. "Dat het al die jaren echt was en niet vals, dat ik het deed voor de juiste redenen. Binnenin voel ik me gelukkiger." Slechts heel even ging het geklik van camera's in overdrive toen er tranen rolden bij een vraag over de rol van haar man. Dat die "een hele grote steun" is geweest, veel meer woorden lieten de oprechte emoties niet toe.

Hoe moet het nu verder? De koninklijke familie heeft er plots drie telgen bij, maar de manier waarop is niet met open armen. Het is bovendien geen geheim dat de koninklijke titels nooit een drijfveer waren, wél de erkenning van Albert II. Pas nadat die in januari, na de biologische bevestiging, voor de verwerping koos, werd het een principekwestie. "Dat hij liet weten dat hij helemaal niet voelde dat ik zijn dochter was, dat was als een mes in de rug. Daarna wilde ik enkel nog gelijkgesteld worden aan mijn broers en zussen", klonk het.

Ze had liever gezien dat beide partijen er als winnaars waren uitgekomen. "Ik hoopte, nog het meest voor hem, dat hij iets had gedaan om er zelf beter uit te komen", aldus de nu erkende prinses. Voor haar kinderen, beide tieners, gold die hoop des te meer. "Zij kunnen die houding van verwerping en het uitblijven van communicatie niet begrijpen."

Van koning Filip, haar nieuwe broer, verwacht ze geen gestes of toenadering. Of ze al iets had gehoord van Laurent, de enige met wie ze on speaking terms was? "Ik heb geen zin om daar nu over te vertellen", klonk het. Wel was er een opening: "Als ze plots een teken van leven tonen, dan zal ik mijn rug niet toekeren."

"Maar eigenlijk gaat mijn leven gewoon verder", benadrukte de nieuwe prinses, die vooral kunstenares wil blijven. Alsof het de eerste én de laatste keer was dat ze de pers als Delphine van Saksen-Coburg toesprak. Veel animo was er bijvoorbeeld niet voor een politieke uitnodiging op Koningsdag (15 november). "Alleen als die uitnodiging hartelijk is en niet geforceerd."

Blijft er natuurlijk wel nog de kwestie van de erfenis. Opnieuw: geen oorspronkelijke drijfveer - als enige erfgename van Jacques Boël had ze voorheen zicht op een fortuin - maar wel een gegeven waar je niet omheen kan. In ons land is de helft van de erfenis wettelijk gereserveerd voor de kinderen, die het bedrag evenredig moeten verdelen. Dat betekent minstens een achtste voor Filip, Astrid, Laurent én Delphine.

Koning Albert kan wel trachten zijn nalatenschap zo klein mogelijk te maken, bijvoorbeeld via een huwelijkscontract. De Tijd maakt gewag van geruchten over een aanpassing op het moment dat de rechtszaak is gestart. De vraag is dan: wordt ook dat op termijn een principekwestie die voor de rechtbank beslecht moet worden? Het koele antwoord: "Hij is nog niet dood. Daarover wil ik op dit moment zelfs niet nadenken."

MICHIEL MARTIN

Copyright © 2020 De Persgroep Publishing. Alle rechten voorbehouden